

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ab anno DLIII. ad annum DLXXVII.

Parisiis, 1644

Vigilius Episcopus Rvstico & Sebastiano.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15324

ANNO
CHRISTI
535

Sancta Synodus dixit: Chartæ quarum gloriosissimus
quæstor mentionem facit, recitentur.

Et cum suscepisset Diodorus archidiaconus & primi-
cerius reuerendissimorum notariorum, recitauit.

VIGILIUS EPISCOPVS RVSTICO
& Sebastiano.

DIV vobis, Rustice & Sebastiane, Canonibus & deces-
forum nostrorum congruentem vltionem inferre
pro apostolica moderatione distulimus: sed quia doctoris
gentium in cordis vestri duritia (quod a nobis cum nimia
tristitia dicitur) verba videmus impleta, quibus ait: *Ne-
scitis quia patientia Dei ad pœnitentiam vos adducit? tu autem se-
cundum duritiam tuam & impœnitens cor, thesaurizas tibi iram
in die iræ: vt excessus vestros ex plurimis paucos interim,*
in quantum possumus, designemus, venientibus nobis
hic in regiam ciuitatem, tu Rustice, dum aliqua nobis
ignorantibus legeres, quæ hominem loci tui omnino le-
gere non decebat, & plura committere dicereris, quæ et-
iam nostram, si te non prohibuissimus (quod absit) opi-
nionem atque animam lædere potuisset: dicente quoque
de te nobis aliqua Paulo diacono, etiam te præsentem, sic-
ut oportuit, & pro affinitate, qua nobis a germano, quem
dileximus, iungebaris, & pro eo quod nos te ad Leuiti-
cum prouexeramus officium, frequenter & secrete pater-
na monuimus caritate, vt si ea quæ de te dicebantur, ex
aliqua parte cognosceres, a talibus temperares, ne, quia
Dei causam indiscussam non pateremur qualibet ratione
relinquere, canonicum per nos in te iudicium proueni-
ret. Tu autem non solum admonitionem nostram audire
maleuolo spiritu noluisti, sed etiam, sicut scriptum est, *Ar-
gue sapientem, & adamabit te: stultum, & odio habebit te.* Et ite-
rum: *Noluit intelligere vt bene ageret; iniquitatem meditatus est
in cubili suo:* ad hoc malitia tua perducta est, vt nostra ad-
monitione contempta, in odium potius profilires, & oc-
casionem quæreres, quatenus causa capitulorum, id est,
de dictis Theodori Mopsuesteni eiusque persona, sed &
epistola quæ ab Iba ad Marim Persam perhibetur scripta,
nec non & dictorum Theodoriti, quæ contra rectam fi-
dem & epistolam beatæ recordationis Cyrilli synodicam

Vigilii epi-
stola.

Rom. 2.

Proverb. 9.

Psal. 35.

ad Nestorium cum duodecim capitulis, quã & sancta Synodus Ephesina prima suscepit, & beata Calchedonenſis Synodus, ad conuincendas Nestorii veſanias in definitione fidei legitur poſuiſſe, quã te etiam inſtante certum eſt flagitata, ita vt filiis noſtris Sapato & Paulo diaconis, ſed & Surgentio notariorum primicerio clamitares dicens, non ſolum nomen & ſcripta Theodori Mopſueſteni a nobis debere damnari, ſed & territorium eius ipſum vbi poſitus eſt, & ſi oſſa eius euulſa quiſquam de ſepultura eiiceret, & cum eodem territorio incenderet, gratanter acciperes. Et cum neceſſe eſſet, vt negotium quod fuerat in iudicio noſtro perductum, te etiam quammaxime inter alios tam ſacrati ordinis, quam ſequentis conſentiente, ſententia finiretur, quod conſtat effectum, & quid de eodem iudicato feceris, quomodo etiam in palatio vt fratri noſtro Menã, ad quem ſcripſeram, celeriter traderetur inſtiteris, nulli habetur incertum, ita vt filio noſtro Surgentio primicerio petenti ſchedam ipſam iudicati noſtri, vt apud ſe pro loco ſuo ſecundum conſuetudinem retineret, per multos dies dare penitus noluiſſes, donec exemplaria per plurimos ſacerdotes ac laicos, ſed & per glorioſum virum Tyrannum magiſtrum militum, alioſque laicos in Africana prouincia deſtinares, quod in eccleſia noſtra a diacono nunquam factum eſt, ac nobis etiam neſcientibus, eius exemplaria deſtinares. Nam & Sabbatho ſancto, quo ipſum, te, ſicut præfati ſumus, imminente, protulimus iudicatum, in eccleſiam ſeſſum proceſſiſſe, & communicari, & officium tuum impleſſe cognoſceris. Nam & eodem die reuertens ab eccleſia, coepiſcopo noſtro, quantum perhibet, Iuliano hoc dices, quia melius fieri non potuit, quam quod factum eſt iudicatum, & hortareris vt Deus oraretur, * neque quod factum eſt, tolleretur. Quod etiam ſuccedente dominico die Paſchã ſimiliter effeciſti, & diu in eadem perdurando ſententia, alios, vt iudicatum noſtrum libenti animo ſequerentur, nihilo minus hortabaris. Nam dum Antiochenã eccleſiã apocriſiariis eiufdem iudicati exemplaria nos dare petentibus differremus, ſed hoc magis iuſtum eſſe prædictis apocriſiariis diceremus, vt a fratre noſtro Menã potius exemplaria peterent, ad quem a nobis videba-

* fer. n.
quod

ANNO
CHRISTI
555.

tur fuisse prolatum, tu autem publica voce deposceres, dicens dominum Leonem ita de epistola sua diuersis exemplaria destinasse, nos facere debere similiter asserendo, quia metueres, nisi vniuersitas iudicati nostri exemplaria de scrinio nostro edita teneret, qualibet ratione postea forsitan celaretur. Nam dum occasionem euntis ad Siciliam reperisses, & iudicatum nostrum laudesque eius, vbi etiam filii nostri diaconus primiceriusque tecum manifestum est subscripsisse, filiis nostris Pelagio diacono aliisque dirigere voluisses pro cautela, ne ab aliquo inueniri forsitan potuisset, nobis etiam ignorantibus, in membrana conscriptum, & in breuitate quadruplicatum, literis scriptum minutissimis destinasti.

Nam & Vincentio secundæ regionis subdiacono, iterum a nobis postea ad Siciliam directo, per eum filio nostro Pelagio diacono similiter scripsisti: sed quia ita memoratus subdiaconus prospere nauigauit, vt illum qui in membrana scripta portauerat, præcedere potuisset, quantum nobis retulit, ea quæ in membrana scripseras, Pelagius diaconus ipso præsentate percepit. Ergo dum & te præ omnibus imminente prolatum fuerit iudicatum, & tanta in eius iudicati laude succensus per multum tempus scripseris, fecerisve vt nunquam te crederemus ab hac posse rectitudine deuiare, immuratum te subito post hæc quadam animi leuitate, vulgante opinione comperimus, & cum aduersariis ecclesiæ, qui contra iudicati nostri seriem nitebantur, & a nobis sunt per iudicati ipsius tenorem a communionem suspensi, secrete tractare: & dum filius noster Paulus diaconus ad Italiam discedere voluisset, posteaquam & ad eum peruenit, quod scandalum ecclesiæ, in communionem adhuc nostra positus, secrete & hic, & in Africana prouincia, vbi antea defendendo & laudando iudicatum nostrum, eius exemplaria destinasti, facere nitebaris, tunc tibi cœpit insistere & dicere, vt si verum esset, producere debuisses; quod tu conuictus, celare minime potuisti. Tunc vero memoratus nobis cœpit imminere diaconus, vt aut corrigere te ab his quæ illicite faciebas, sub nostra præsentia clericorumque promitteres, aut certe petitionem aduersum te, & varietatem tuam atque fallaciam ab eo factam, quam & præ manibus gerebat,

deuiffemus accipere: ad hoc es propria voluntate per-
ductus, vt tactis euangelis sacramenta præftares, & ver-
ba tua a notario fcripta in noftro teneantur fcrinio, qui-
bus inter alia legeris promiffiffe te nunquam a noftro pe-
nitentis obfequio difceffurum. Poftteaquam vero peior te
Sebastianus, pro folo fcandalo faciendo, ficut & initia
ipfius venientis in Constantinopolim monftrauerunt, &
exitus peior edocuit, nofcitur adueniffiffe, ira vt mox tui
immemor fcramenti, coniurationem inter vos contra
ftatuta Canonum, nobis ignorantibus, facientes, in aper-
tum vterque prorumperetis fcandalum. Sed vt tua, Seba-
ftiane, non in quantum funt, fed in quantum referre poffu-
mus, mala quæ feceris diuerfi cognofcant, & iufte te, nam
magis tarde, canonicam aduertant fubiiffiffe fententiam,
ad tuæ ordinationis veniamus initia. Abfentibus filiis no-
ftris diaconis Anatolio atque Stephano, a nobis poftula-
fti, vt ad tempus pro implendo officio, abfentium loco
diaconum te interim faceremus. Quod ideo tibi ad præ-
fens fperanti conceffimus, quia ante ordinationem tuam
cautionem nobis propria voluntate legeris emiffiffe, quam
& teftibus roborafti, & tactis euangelis iuramentum cor-
poraliter præftitifti, vt quidquid tibi a nobis pro ecclefi-
aftica vtilitate fuiffet iniunctum, fideliter & fine aliqua
fraude compleres; officium vero locumque diaconi fine
aliquo vitio, fine aliqua fuperbia, fine aliquo neglectu,
donec reuerterentur diaconi memorati, aut quanto te
tempore in Leuitarum voluiffemus ordinatione miniftra-
re, cum omni humilitate & ftudio fine neglectu modis
omnibus impleturum: in eadem cautione rurfus adii-
ciens, quod fi de his omnibus quæ cum fcramento, tactis
corporaliter euangelis, promiffifti, aliquid minus imple-
ffes, tunc a fcranta communionem effes fufpenfus: ita vt fi a
die excessus tui intra annū poenitentia noluiiffes colla sub-
mittere, tu tibi anathema manu propria fcribendo dixi-
fti. Tunc ergo ad præfens factus es fub ea quam fperabas
& pollicitus fueras conditione diaconus. Pofttea vero vt a
nobis ad Dalmatiarum patrimonium mittereris, fummis
precibus poftulafti. Quod nos fecuri, quia talem feceras
cautionem, animo libenti conceffimus. Qui dum in Sa-
lonitanam urbem pro ordinatione patrimonii adueniffes,
quantum

ANNO
CHRISTI
553

quantum ad nos postea est plurimorum relatione perdu-
ctum, illicitis te & a sede apostolica prohibitis ordinatio-
nibus miscuisti, & quos Honorius, tunc prædictæ ciuitatis
episcopus, contra consuetudinem Romanæ vel suæ ec-
clesiæ, & sedis apostolicæ constituta sacris ordinibus ap-
plicauerat, non solum prohibere penitus noluisti, sed nec
nobis ex hac causa vel scripto referre, vel quando Thessa-
lonicæ nobis occurreras, memor conscientiæ tuæ, ne
verbo quidem suggerere voluisti, & cum illis, tamquam
cum legitimo & rationabili ordine factis, cupiditatis spi-
ritu acquieuisti procedere, & eorum socius es commu-
nionis venalitate repertus. Iterum Thessalonica ad Dal-
matias patrimonii regendi causa remissus es, ex qua pro-
uincia frequenti te auctoritate monuimus, vt non ante
discederes, nisi omnes secundum pollicitationem tuam
tam de Dalmatiarum patrimonio, quam de Præualitano
colligeres pensiones.

Sed tu omnia prætermittens, ad Constantinopolitanam
urbem pro solo faciendo venire scandalo festinasti, quan-
tum & sequens exitus declarauit. Relegens tamen con-
stituti nostri seriem, quam de præfatis capitulis ad Me-
nam huius ciuitatis antistitem dedisse relegimus, in con-
spectu diaconorum, subdiaconorumque, vel vniuerso-
rum clericorum, publica voce laudabas, vt de cælo iu-
dicatum nostrum ordinatum atque prolatum omnibus,
sicut præfati sumus, clericis loquereris. Dicta vero Theo-
dori Mopsuesteni asserebas te in Roma vrbe inter ali-
quos codices inuenisse, quæ confirmabas omni execra-
tione & blasphemis esse completa. Hæc dicendo, in
nostro obsequio, & in ecclesia publice & in * Placidias
officium diaconatus implebas. Natiuitatis Christi Dei
Domini & saluatoris nostri secundum carnem præterito
anno dies aduenit: vocauimus te, quia ad nos, quæ su-
pra meminimus te fecisse in Dalmatiis, de recenti perue-
nerunt: & sicut oportuit, diximus tibi, si cum illis qui
contra sedis apostolicæ constituta in sacris sunt ap-
plicati ordinibus, processisti, aut eorum te communi-
oni, sicut dicitur, sociasti, necesse nobis est, vt si nos Deus
ad nostram dignatur ecclesiam reuocare, quæramus
ista, & veritatem manifestius cognoscentes, secundum

Concil. Tom. 12.

D d

Canones vindicemus. Tu vero conscientia tua reatu perterritus, quia contra apostolica feceras constituta, occasionem tibi discedendi dissimulans requirebas. Nam cum te pro certo mandata cum Ioanne episcopo, & Surgentio primicerio, atque Saturnino consulario nostro ad Menam fratrem nostrum huius ciuitatis antistitem misissemus, reuersus in Placidias, multis presentibus & officium diaconi tu & Rusticus ex more complestis, & quando clementissimus princeps dominus filius noster, vt alia die ad ecclesiam procedere deberemus, referendarium destinavit, vt ei promitteremus, cum aliis diaconis & clericis nos tu & Rusticus fuistis hortati. Nam & ad refectorem pariter in nostra mensa ambo fuisse simili ratione probabimini. Sed sicut Iudas, postquam buccellam accepit, de traditione Domini cogitavit, ita & vos noctis horis pro concitando scandalo ecclesiae discessistis. Nos autem alio die mandantes vobis, vt aut procederetis locum diaconi ex more complentes, aut a communione vos cognosceretis fuisse suspensos: tu vero Sebastiane his, quos inter alios miseramus, fratribus nostris Ioanni & Iuliano episcopis hoc, quantum renuntiauerunt, dixisti. Ego iudicatum quod papa protulit sequor, si tamen in illos vindicat qui contra iudicatum faciunt. Nam & simili eis, quantum perhibent, ratione dixisti, intantum vt diceret ibi venisse Lampridium & Felicem monachos, qui nostrum iudicatum suscipere noluerunt, & mandasse vos eis, Non vos possumus videre, quia vos aliam causam habetis, & nos aliam. Postea vero ad hoc nequitia vestra peruenit, vt excommunicatis communicare contra Canones superbo presumeretis spiritu, id est, memoratis vel aliis, quos pro hoc quod contra iudicatum nostrum scripserant, per eiusdem iudicati seriem constabat iam a nobis communione suspensos: cui iudicatio, sicut supra meminimus, vos acquieuisse & consensisse & communicasse, catholica probauit ecclesia. Vnde constat vos secundum regulas Canonum iuste damnari. Definiunt enim Canones: Si quis excommunicatus ante audientiam communicare presumpserit, ipse in se damnationem protulit.

Apud Balsam. est Canon 32. Concilii Carthagin. & in

Item placuit vniuerso Concilio, vt qui excommunica-

ANNO
CENLXXI
533.

ANNO
CHRISTI
553.

tus fuerit pro suo neglectu, siue episcopus, siue quilibet clericus, & tempore excommunicationis suæ ante audentiam communicare præsumpserit, ipse in se damnationis iudicetur protulisse sententiam. Adiecistis etiam execranda superbia, quæ nec leguntur, nec sine sui pontificis iussione aliquando ordinis vestri homines præsumpserunt, auctoritatem vobis prædicationis contra omnem consuetudinem vel Canones vindicare, Ephesinæ primæ Synodi impugnationem & exprobrationem, sed & beati recordationis Cyrilli; blasphemias quoque contra Iesum Dominum nostrum dictas simili defendentes infania, & per omnes prouincias fallaciter scribentes, nos aliquid commisisse, quod reperiatur aduersum definitioni sanctæ Calchedonenſis Synodi, quæ præcedentium se trium, id est, Nicænæ, Constantinopolitanæ, atque Ephesinæ primæ concordat fidei Synodorum. Ita ergo cunctorum animos, qui vestram malitiam nescierunt, sed tamquam a Romanis diaconis suscipientes scripta, simpliciter crediderunt, ad tantum scelus operatio fallaciæ vestræ peruenit, vt humanus sanguis in aliquibus locis intra ecclesiam (quod dici nefas est) fundetur: & omnem legem ecclesiasticam superbo spiritu conculcare voluistis, sanctarum quoque regularum consequentiam iniuriis affecistis, impia & quæ non sunt licita per vniuersas contra nos prouincias fallaciter indicando. Nuper etiam malis vestris addentes peiora prioribus, domnum Leonem prædecessorem nostrum in Theodori Mopsuesteni dictis, quæ contra rectam fidem legitur scripsisse, consensum præbuisse atque firmasse, dato scripto ad Christianissimum principem dominum filium nostrum, ausi fuistis adstruere. Absit ergo quemlibet credere Christianum, quod aliquid tale, quod contra rectam fidem a quolibet inueniatur scriptum, illius tanti præsulis sanctitas suscepisset, quippe qui in vniuersis epistolis suis & Nestorium, & Eutychem, vel eis similia sapientes, pari legitur sententia condemnasse. In quo memorato scripto, etiam contra diuinas scripturas, non solum pontificibus multis, sed etiam (quod dici nefas est) ipsi quoque principi sacrilegas iniurias irrogare tentastis, quatenus ignorantem Christianum populum diabolica amplius

corpore
Canonum
Dionysii
Exigui 29.
sed prima
pars scilicet:
Si quis
excommunicatus &c.
est summa
Canonis. A
Gratiano
autem 11. q.
3. c. Placuit
vniuerso 9.
tribuitur
Concilio
Africano.

Concil. Tom. 12.

D d ij

deciperetis astutia. Hæc ergo sustinentes per multa temporis spatia, patientia sacerdotali refecare distulimus, credentes vos forsitan* resipisci, & ab illicitis temperare. Sed quia semel & secundo adhortatione nostra per fratres nostros episcopos, id est, Joannem Marficatum, & Iulianum Cingulanum, vel Sapatum filium nostrum atque diaconum, nec non & per gloriosum virum patricium Cethegum, & religiosum virum item filium nostrum Senatorem, alioque filios nostros commoniti nolulistis audire, & neque ad ecclesiam, neque ad nos reuer-
 ti, sicut omnia facitis, voluistis detestanda superbia: & ideo necesse nobis est in vobis canonicè vindicare, ne videamur diuinarum scripturarum increpationibus subiacerè. Scriptum est enim: *Videbas furem, & simul currebas cum eo, & cum adulteris portionem tuam ponebas.* & ipse Dominus ac Saluator noster dicit: *Quod si oculus tuus dexter scandalizat te, erue eum, & proiice abs te. Expedit enim tibi ut pereat unum membrum tuum, quam totum corpus mittatur in gehennam.* Et quoniam iste intellectus magis de officiis ecclesiarum, vel proximis non rectè agentibus, & scandala in ecclesiis mittentibus sano sensu debet ap-
 tari, sicut & alibi nos admonet, dicens: *Oportet venire scandala, sed vix illi per quem veniunt.* Et beatus Apostolus simili prædicat ratione: *Vtinam & abscindantur qui vos conturbant.* Et iterum sancta scriptura nos commonet, dicens: *Eiice pestilentem de concilio, & exiet cum eo iurgium.* Oportet ergo nos iam post tantas admonitiones in vobis, Rustice & Sebastiane, per auctoritatem beati Petri, cuius nos Dominus sibi voluit vice seruire, regulariter vindicare, propterea ne si iam diutius differamus, omnis ecclesiasticus ordo solvatur. Ideoque quod a nobis cum gemitu, sed cum beati Petri auctoritate dicendum est, pro superscriptis excessibus alienos vos a diaconi esse honore decernimus, & omni ministerio officii Leuitici, prædictum vobis honorem auferentes, penitus submouemus, nullam vltèrius licentiam habentes, vt ex Leuitico nomine aut gradu aliquid facere præsumatis, vel sub nomine diaconorum scribendo, iterum Dei conturbetis ecclesiam: quippe qui ex apostolica auctoritate & patrum regulis, contra quas

Psal. 49.

Matth. 5.

Matth. 18.

Galat. 5.

Proverb. 22.

ANNO
CHRISTI
531for. reli.
piscere.

ANNO
CHRISTI
533.

multa spiritu superbo atque irreligioso fecistis, vos olim dignos damnatione præsentis auctoritate deponimus. Et ut vniuersi nos hæc pro loco, in quo nos Deus esse voluit, & auctoritate beati Petri apostoli recte fecisse cognoscant, Canonum constituta posuimus, quæ sancta Calchedonenſis Synodus apud se relecta laudauit. Actius archidiaconus relegit: Si quis presbyter aut diaconus, suum contemnens episcopum, a communione semetipsum suspendit ecclesiæ, & secretius collectam facit, & altare constituit, & noluit euocanti episcopo consentire, & noluerit eidem acquiescere, neque obedire & prius & secundo vocanti; hunc omnino damnari, nec vnquam hunc curationem mereri, nec recipere eum posse honorem. Si autem permanſerit turbas faciens & seditioſum ecclesiæ, per extraneam potestatem tamquam seditioſum debere comprimi. [Omnes reuerendissimi episcopi clamauerunt: Hæc iusta regula, hæc regula patrum.] Pariter statuentes, ut si nobis viuentibus, sicut optamus, sub humilitate & mansuetudine canonicè pœnitentes, matrem recognoueritis ecclesiam, competenter a nobis venia concedatur. Si vero (quod non optamus) sub regulari pœnitentia ad matrem ecclesiam consueta distuleritis redire superbia, Conciliorum in vobis, quorum regulas posuimus, censura seruetur, ut nullus post transitum nostrum contra constitutum nostrum, quod ex beati Petri, cuius locum, licet immeriti, gerimus, auctoritate proferimus, Canonum regulas exequentes, in ecclesiastico gradu audeat reuocare Ioannem, Gerontium, Seuerinum, Importunum, Ioannem atque Deusdedit, quos constat vestræ coniurationis & conspirationis esse participes, quos nos potentes bonos, militare ecclesiæ, cui Deo præsidemus auctore, nostro tempore feceramus: tamen ut & ipsi possint & diuersi cognoscere, de subdiaconorum & notariorum vel defensorum officio præsentis se sententia noverint fuisse depositos, & nullum penitus in ecclesia nostra gradum vltius detinere; nisi forte, sicut præfati sumus, nobis in hac luce superstites, & ipsi pœnitentiæ canonicæ colla submiserint. Felicem etiam monachum Afrum, qui Gillitano monasterio dicitur præfuisse, & leuitate sua atque inconstantia congregationem eiusdem

Canon.
Concilii
Antioch.
lectus in
Calched.
act. 4.

monasterii per diuersa loca certum est disperfisse, & vestra prauitatis incētor est, cum vniuersis, qui eum vel vos, tam clerici vel monachi, quam laici, post præsētia interdicta in aliqua vestra se societate polluerint, aut consensum consiliumque præbuerint, regularem in his, quæ item superius legitur, constituimus manere sententiam: quatenus in his remediis, ordine seruato canonico, nullus præsumat pacem, quam Dominus diligit, vltius ecclesiæ perturbare. Præsētem autem sententiam per Ioannem Marficanum, Zacchæum Syllacenum, Iulianum Cingulanum, fratres & coepiscopos nostros, sed & Sapatum atque Petrum filios nostros diaconos, nec non & filium nostrum Surgentium primicerium notariorum, atque Seruum dei subdiaconum regionis primæ, nec non & Vincentium subdiaconum regionis secundæ, nostræ, cui præfidemus, ecclesiæ, vobis noscitur transmisisse.

ITEM EX ALIA CHARTA RECITATVM EST.

Dilectissimo fratri Valentiniano episcopo de Tomis prouinciæ Scythiæ, Vigilius.

Alia Vigilii
epistola.

FRATERNITATIS tuæ relegendes scripta, pontificalem in vobis sollicitudinem inesse gratanter accepimus: quia prophetica tibi possunt verba competenter aptari, quibus ait: *Saluabo gregem meum, & suscitabo super eum pastorem qui pascat eum, seruum meum.* Oportet ergo caritatem tuam ea quoque Domini nostri verba sectari, per quæ dixit: *Speculatorem te posui domui Israel, & audies de ore meo verbum, & annuntiabis eis ex me:* & conuocatos eos, quos scandalizari diuersis rumoribus retulisti, incessanter hortari, ne per hos forsitan seducantur, qui sub prætextu catholico, nequissimo spiritu simplicium Christianorum corda fallacia sua decipere moliuntur, & patris sui diaboli consuetudinem maligno sectantes spiritu, ecclesiam tibi commissam diuersis mendacibus scriptis conturbare desiderant, quibus apostolica lectio congruenter aptatur, dicens: *Rogo autem vos, fratres, ut obseruetis eos qui dissensiones & offendicula præter doctrinam, quam vos didicistis, faciunt, & declinate ab illis.* Et infra: *Et per dulces sermones & benedictiones seducunt corda innocentium.* Vestra autem obedientia

Exech. 34.

Exech. 3.

Rom. 16.

Ibidem.